

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva v právní věci

žalobců: a) E. N.,
b) J. N.,
c) T. N.,
všichni bytem X,
všichni zastoupeni advokátem JUDr. Ivanem Hejlem,
se sídlem Vyšehradská 420/19, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 81/11, Praha,

za účasti: 1) CETIN a. s., IČO 04084063,
se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha,
2) Ředitelství silnic a dálnic, státní příspěvková organizace, IČO 65993390,
se sídlem Na Pankráci 546, Praha,
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Sitou,
se sídlem Rybná 14, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2022, č. j. 104278/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2022, č. j. 104278/2022/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení částku 10 243,60 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců, advokáta JUDr. Ivana Hejla.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 10 243,60 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců, advokáta JUDr. Ivana Hejla.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni c) na náhradě nákladů řízení částku 10 243,60 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců, advokáta JUDr. Ivana Hejla.

V. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení mezitímního rozhodnutí žalovaného (dále též jen „vyvlastňovací úřad“) ze dne 12. 8. 2022, č. j. 104278/2022/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 24 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů, s odkazem na § 170 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s § 4a odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „liniový zákon“), rozhodnuto o omezení vlastnického práva žalobců – spoluvlastníků k pozemku parc. č. XA v kat. území S. u L. (dále též jen „předmětný pozemek“; všechny níže označené pozemky jsou ve stejném katastrálním území, soud proto bude uvádět pouze parcelní čísla). Jednalo se o omezení v rozsahu práva odpovídajícímu věčnému břemeni ve prospěch osoby zúčastněné na řízení 1) ke zřízení, provozování, opravování a udržování podzemního komunikačního vedení veřejné komunikační sítě (stavební objekt SO 460) na předmětném pozemku, jakož i k právu provádět na podzemním komunikačním vedení úpravy za účelem jeho obnovy, výměny, modernizace nebo zlepšení výkonnosti vč. jeho odstranění. O omezení vlastnického práva žalobců bylo rozhodnuto za účelem realizace veřejně prospěšné stavby dálnice D8 s názvem „D8 MÚK Zdiby, rozšíření Prosecké radiály, etapa 2, *direktní větev*“.
2. Žalobci považují napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť se netýká uskutečnění výstavby dopravní, vodní nebo energetické infrastruktury, která by byla uvedena v příloze liniového zákona, nýbrž vedení veřejné komunikační sítě. V takovém případě nelze mezitímní rozhodnutí podle liniového zákona vůbec vydat. Extenzivní výklad vyvlastňovacího úřadu ohledně jeho pravomoci je tak nezákonný. Nadto lze účelu vyvlastnění dosáhnout jinak, a to uzavřením smlouvy, která by vyřešila nejen požadavky osoby zúčastněné na řízení 1), ale především společnosti ČEZ Distribuce a.s. (dále též jen „společnost ČEZ“), které jsou z hlediska omezení vlastnických práv žalobců zásadní, avšak nejsou v napadeném rozhodnutí vůbec zmíněny. Přitom tato zásadní souvislost byla vyvlastňovacímu úřadu nejpozději dne 21. 12. 2021 dostatečně objasněna a známa. Ačkoliv vyvlastňovací úřad věděl, že účelu vyvlastnění lze dosáhnout uzavřením dohody, zahájil další vyvlastňovací řízení ve prospěch společnosti ČEZ.
3. Žalobci jsou připraveni jako nápravu za pochybení osoby zúčastněné na řízení 2) při oddělení a prodeji části původní parcely č. XC v roce 2017 umožnit uložení liniových vedení na smluvním základě s osobou zúčastněnou na řízení 1) a společností ČEZ, a zabránit tak nenávratné degradaci svého pozemku přeložkou nadzemního elektrického vedení

vysokého napětí, které včetně příslušného ochranného pásma zabírá výměru 2 764 m². V roce 2017 v procesu uzavření kupní smlouvy si totiž osoba zúčastněná na řízení 2) neuvědomila, že na odděleném pozemku parc. č. XB stojí nadzemní elektrické vedení, které neumožnilo výstavbu vlastní komunikace, kvůli níž si tento pozemek od žalobců koupilo. Osoby zúčastněné na řízení a společnost ČEZ při jednání s žalobci tvrdily, že jediným východiskem je podzemní komunikační vedení osoby zúčastněné na řízení 1) a nadzemní elektrické vedení společnosti ČEZ, a deklarovaly, že svého účelu dosáhnou v krajním případě silovým řešením – tj. vyvlastněním. Pokud by žalobci věděli již při jednání o uzavření kupní smlouvy na pozemek parc. č. XB, jaké další závazky mají následně degradovat jejich bonitní pozemek, neuzavřeli by kupní smlouvu, aniž by dosáhli dohody o vyřešení všech souvisejících zátěží/břemen. Výše popsané jednání ze strany uvedených společností jednoznačně naplňuje znaky jednání v rozporu s dobrými mravy. Společnost ČEZ

byla připravená svoje nadzemní elektrické vedení přeložit do země a uzavřít odpovídající smlouvu, avšak investor osoby zúčastněné na řízení 2) toto řešení neumožnil kvůli údajnému nárůstu investičních výdajů a nutnosti částečné změny platného územního rozhodnutí, kdy však mnohaletým odkladem výstavby (mj. prostým inflačním nárůstem) tyto náklady zásadně převyšují původní rozpočet.

4. Žalobci zastávají názor, že silové prolomení zásady nedotknutelnosti vlastnického práva podle Listiny základních práv a svobod není na místě při porovnání s nutností „kosmetické“ změny územního rozhodnutí ze strany investora, kdy jsou žalobci připraveni umožnit přeložku a poskytnout k tomu účelu pozemek o výměře cca 200 m². Žalobci navrhli při ústním jednání s vyvlastňovacím úřadem v roce 2021 přerušení vyvlastňovacího řízení do doby vyřešení přeložky elektrického vedení, které je z jejich pohledu zásadní, avšak vyvlastňovací úřad tomuto návrhu nevyhověl. V současnosti osoba zúčastněná na řízení 2) nedisponuje pravomocným stavebním povolením k vlastní výstavbě komunikace – sjezdu z dálnice D8, takže vydání napadeného rozhodnutí jako kroku, který má zajistit rychlost výstavby separátní veřejné komunikační sítě, je mimo svoji nezákonnost rovněž zcela nelogické. Žalobci při vědomí podstaty mezitímního rozhodnutí, které neřeší výši náhrady, pro úplnost poukazují i na skutečnost, že znalecký posudek předložený osobou zúčastněnou na řízení 1) nesplňuje zákonné podmínky, které je nutné splnit při zahájení vyvlastňovacího řízení (především datum zpracování).
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v projednávané věci se jedná o uskutečnění veřejně prospěšné stavby dálnice D8 a předmětný pozemek je dotčen přeložkou sdělovacího vedení CETIN (podzemní komunikační vedení veřejné komunikační sítě), který je součástí objektové skladby předmětné stavby. Stavba dálnice D8 je v liniovém zákoně výslovně zmíněna. Konstatování žalobců, že existuje jiná možnost jak docílit účelu vyvlastnění (subsidiarita vyvlastnění), a to uzavřením smlouvy, není v daném řízení relevantní. Uvedené řízení je vedeno na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 1), nikoliv společnosti ČEZ. Vyvlastňovací úřad není oprávněn spojovat žádosti různých subjektů v jedno řízení. Jedná se o dva nezávislé subjekty, které realizují příslušné stavby související se stavbou dálnice D8 na základě vlastních povolení. Skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení 2) v současné době nedisponuje pravomocným stavebním povolením k vlastní stavbě komunikace, žalobci nikterak nedoložili.

6. Žalobci v replice ze dne 26. 10. 2022 zopakovali, že žalovaný vede s žalobci další vyvlastňovací řízení se společností ČEZ. Snahou žalobců je nedegradovat předmětný pozemek nad míru nezbytně nutnou pro souběžné investiční záměry třetích osob, které jsou žalobci připraveni vyřešit uzavřením smluv za podmínky podzemního uložení všech nutných liniových vedení. Z výše uvedených důvodů žalobci navrhli, aby si soud vyžádal u žalovaného správní spis
sp. zn. 062252/2021/KUSK USŘ/EMB. Žalobci dále upozornili, že neexistenci ani nepravomocného stavebního povolení pro výstavbu vlastní primární silniční přípojky/sjezdu z dálnice D8 se žalovaný zavázal ověřit interním dotazem u jiné organizační složky (odboru dopravy) při ústním jednání dne 4. 10. 2022 v souběžném vyvlastňovacím řízení. Žalobci neví, jak dokazovat skutečnost, která nenastala (nevydání stavebního povolení). Žalobci zopakovali, že pro vydání napadeného rozhodnutí nebyl zákonný důvod a nejsou splněny podmínky pro vyvlastnění. Vzhledem k provázanosti a nestandardnosti dvou vyvlastňovacích řízení považují žalobci za nezbytné, aby soud rozhodoval po nařízeném ústním jednání, při kterém bude možné odstranit všechny případné pochybnosti.
7. Osoba zúčastněná na řízení 1) se k žalobě nevyjádřila.
8. Osoba zúčastněná na řízení 2) k žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí bylo žalobci b) doručeno dne 18. 8. 2022 a řízení bylo zahájeno dne 15. 9. 2022. Tedy žalobce b) podal svou žalobu
opožděně (§ 2 odst. 2 liniového zákona), protože by řízení vůči jeho osobě mělo být zastaveno. K namítané nezákonnosti dále uvedla, že vyvlastnění je navrhováno za účelem uskutečnění stavby dálnice D8 jako veřejně prospěšné stavby. Předmětný pozemek je dotčen stavbou SO 460 -
Přeložka sdělovacího vedení CETIN (podzemní komunikační vedení veřejné komunikační sítě), která je součástí veřejně prospěšné objektové skladby stavby „D8 MÚK Zdiby, rozšíření Prosecké radiály, etapa 2, direktní větev“, tedy jde o stavbu související. I dle výkladových stanovisek Ministerstva dopravy ČR č. 3 a č. 11, se za dopravní infrastrukturu ve smyslu
§ 1 odst. 2 písm. a) a b) liniového zákona považují nejen stavby dálnic, silnic I. třídy nebo celostátních drah, ale i „stavby s nimi související“. Související stavby jsou svou povahou přímo spjaty se záměrem „hlavní“ stavby a tuto stavbu zpravidla věcně podmiňují. Typicky bez přeložek inženýrských sítí, které jsou nejčastějšími stavbami souvisejícími, nelze realizovat ani stavbu „hlavní“. Obdobně argumentoval i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 4. 2022, č. j. 30 A 22/2022-208, či Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 54 A 78/2019-43. Z podání žalobců je dále nesporné, že konstantně odmítají věc řešit uzavřením smlouvy o zřízení věcného břemene a navrhuji prodej pozemku formou kupní smlouvy. Pokud dotčený vlastník odmítne návrh smlouvy o zřízení věcného břemene a požaduje jinou formu úpravy vzájemných vztahů (např. prodej pozemků nebo dlouhodobý nájem), je to – za splnění dalších podmínek stanovených v zákoně o vyvlastnění – důvodem pro zahájení vyvlastňovacího řízení (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2017, sp. zn. 21 Cdo 799/2016). K užití cizího pozemku je podnikatel podle § 104 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, povinen uzavřít písemnou smlouvu o zřízení služebnosti a žádnou jinou již zákon neuvádí. Pokud dotčení spoluvlastníci odmítli návrh smlouvy o zřízení věcného břemene a požadují jinou formu úpravy vzájemných vztahů, byl a je za splnění dalších podmínek stanovených v zákoně o

vyvlastnění dán důvod pro zahájení vyvlastňovacího řízení (viz již citované rozhodnutí Nejvyššího soudu). Jiná forma řešení celé věci než vyvlastnění služebnosti ani nepřichází v úvahu, neboť zákon v takovémto případě výslovně výkup pozemků neumožňuje. Jelikož byl veřejný zájem na omezení vlastnického práva vyvlastňovacím úřadem řádně prozkoumán a odůvodněn, je i tato žalobní námitka žalobců nedůvodná a postup vyvlastňovacího úřadu byl zcela v pořádku a v souladu se zákonem.

Obsah správního spisu

9. Žalovaný obdržel dne 20. 9. 2021 žádost osoby zúčastněné na řízení 1) (dále též jen „vyvlastnitel“) o vyvlastnění práva odpovídajícího věcnému břemenu k části předmětného pozemku parc. č. XA (orná půda) o celkové výměře 8 931 m² ve vlastnictví žalobců. Vyvlastnitel uvedl, že vyvlastnění je navrhováno za účelem uskutečnění stavby dálnice. V žádosti též popsal, že žalobci coby vlastníci předmětného pozemku byli prvně osloveni dopisem ze dne 28. 3. 2019, na který navazovala četná telefonická i e-mailová komunikace s jejich právním zástupcem. Mezi stranami byla připravována smlouva o zřízení služebnosti inženýrských sítí, avšak jednání o uzavření smlouvy bylo přerušeno z důvodu požadavku společnosti ČEZ k uzavření smlouvy o zřízení služebnosti nadzemního elektrického vedení na témže pozemku. Žalobci tak uzavření smlouvy s vyvlastnitelem podmínili buďto prodejem celého dotčeného pozemku, nebo podzemním vedením elektrické kabeláže společnosti ČEZ namísto vedení nadzemního. Vyhovět požadavkům žalobců pak bylo z ekonomického, technického i právního důvodu nemožné, a proto k uzavření smlouvy nedošlo. Jelikož cíle vyvlastnění nebylo možné dosáhnout dohodou, vyvlastnitel požádal žalovaného o vyvlastnění předmětného pozemku.
10. Žalovaný dne 22. 11. 2021 oznámil všem známým účastníkům řízení zahájení vyvlastňovacího řízení s tím, že v řízení bude postupováno podle zákona o vyvlastnění a podle liniového zákona. Dne 21. 12. 2021 podal žalobce b) vyjádření, ve kterém uvedl, že osoba zúčastněná na řízení 2) jednala během jednání o rozdělení pozemku parc. č. XC nepoctivě a v rozporu s dobrými mravy, neboť neinformovala vyvlastňované o budoucí nutnosti přeložky telekomunikačního a energetického vedení na zbývajících částech pozemku parc. č. XA. Spor tak nastal ohledně vyvolané přeložky nadzemního energetického vedení společnosti ČEZ na pozemku parc. č. XB, který osoba zúčastněná na řízení 2) odkoupila. Kvůli následnému silovému jednání za účelem donucení vyvlastňovaných k uzavření dvou smluv o zřízení služebností dle žalobce b) nemohl tento způsob jednání ve vyvlastňovacím řízení obstát. Žalobce b) dále uvedl, že žalobci byli a jsou připraveni uzavřít smlouvu o zřízení služebnosti podzemního, nikoli nadzemního, telekomunikačního vedení. Navrhl též přerušování vyvlastňovacího řízení, neboť pro případně druhé vyvlastňovací řízení, které při nezměněném stavu započne z podnětu společnosti ČEZ, již běží příslušné lhůty. Žalobce b) rovněž poukázal na nepoužitelnost znaleckého posudku ze dne 7. 12. 2020, č. 180/2183/2020, Ing. M. R., znalce v oboru stavebnictví, stavební odvětví různá se specializací stavební rozpočty a kalkulace cen stavebních prací, neboť nebyl zpracován s ohledem na aktuální ceny pozemků, v daném místě a čase, vymezil nereálně nízkou výměru dotčené části pozemku a fakticky opsal údaje použitelné pro ocenění totožného pozemku z roku 2017. Žalobce b) dodal, že spolu s ostatními žalobci objednali zpracování nového znaleckého posudku.
11. Dle protokolu žalovaného ze dne 22. 12. 2021, č. j. 158323/2021/KUSK, proběhlo téhož dne ústní jednání za přítomnosti všech žalobců a zástupce osob zúčastněných na řízení.

Žalovaný během jednání seznámil přítomné s podklady žádosti a spisovým materiálem. Žalobce b) poukázal na výše popsané písemné vyjádření ze dne 21. 12. 2021, jež bylo nahlas přečteno. Doplnil, že pochybuje o veřejném zájmu osoby zúčastněné na řízení 1), která je podnikatelským subjektem s jediným akcionářem se sídlem mimo území ČR. Osoba zúčastněná na řízení 1) coby vyvlastnitel se vyjádřila tak, že požadavek žalobců na uzavření smluv s ní i se společností ČEZ ve stejný čas není realizovatelný ani významný pro projednávané řízení. Připomínky ke korektnosti jednání osoby zúčastněné na řízení 2) odmítla. V procesu majetkoprávního vypořádání bylo postupováno naprosto standardně (svolání obecní schůze). Vyvlastnitel uznal, že ohledně téhož pozemku, na němž má být zřízena jeho služebnost, má být zřízena také přeložka společnosti ČEZ, nicméně kvůli technickým a právním překážkám není možné vyhovět požadavkům žalobců, aby došlo ke změně technického řešení této přeložky. O tom byl právní zástupce žalobců na osobní schůzce informován. Náhrada za zřízení věcného břemene byla určena plně v souladu s liniovým zákonem. Přeložka vyvlastnitelů může být v souladu se stavebním zákonem realizována prostřednictvím pravomocného rozhodnutí o umístění stavby, odkaz na stavební povolení tudíž není příslušný. Veřejný zájem je určována tzv. stavbou hlavní, a dotčená přeložka je tomu podřízena. Žalobci dne 9. 5. 2022 předložili žalovanému znalecký posudek ze dne 5. 5. 2022, č. 1697-05-2022, který určil obvyklou cenu předmětného pozemku ve výši 5 600 000 Kč.

12. Žalovaný účastníky řízení sdělením ze dne 12. 8. 2022 obeznámil s tím, že se mohou vyjádřit k podkladům řízení vč. nově předloženého znaleckého posudku č. 1697-05-2022.
13. Dne 12. 8. 2022 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že pro stavbu SO 460 – Přeložka sdělovacího vedení CETIN (podzemní komunikační vedení veřejné komunikační sítě) bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby Městským úřadem Klecany dne 7. 12. 2017, č. j. 9079/2017, které nabylo právní moci dne 11. 1. 2018. V souvislosti s realizací stavby vyvstala mj. potřeba realizace přeložky podzemního komunikačního vedení veřejné komunikační sítě, konkrétně stavebního objektu na předmětném pozemku. Přeložka je realizovaná za účelem spolehlivého provozování veřejné komunikační sítě jakožto nutně vyvolaná investiční akce související s realizací stavby (podrobněji k odůvodnění viz bod 29 tohoto rozsudku).

Posouzení věci soudem

14. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (viz níže), osobami k tomu oprávněnými a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
15. Žalobci brojí proti napadenému rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí podat ve lhůtě do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem,

nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Dle § 2 odst. 2 liniového zákona se lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nahrazení správních rozhodnutí vydaných v řízeních

podle § 1 zkracují na polovinu. Žalobci tedy mohli podat žalobu proti napadenému rozhodnutí do jednoho měsíce od chvíle, kdy jim bylo rozhodnutí doručeno. Domnívá-li se osoba

zúčastněná na řízení 2), že lhůta pro podání žaloby je pouze patnáctidenní, není zřejmé, jakou úvahou k tomuto závěru dospěla. Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci b) dne 18. 8. 2022, žalobkyním a) a c) bylo napadené rozhodnutí doručeno fikcí dne 29. 8. 2022. Žaloba byla doručena soudu dne 15. 9. 2022, byla tedy podána včas.

16. V dalším kroku již soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud shledal, že žaloba je důvodná, jelikož napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění, v důsledku čehož nelze posoudit námitky žalobců po věcné stránce.
17. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (viz rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Jak však konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí“. Srovnej též např. rozsudek ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21. Stručně řečeno, z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11).
18. Podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.

19. Podle čl. 4 odst. 4 Listiny musí být při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.
20. Podle čl. 11 odst. 4 Listiny je vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.
21. Podle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění je vyvlastnění přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu ^{nad} ~~převažuje~~ zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.
22. Podle § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění lze vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem.
23. Podle § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění musí být veřejný zájem na vyvlastnění prokázán ve vyvlastňovacím řízení.
24. Otázkou podmínek pro vyvlastnění se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 66, ve kterém uvedl, že „*pravomocné územní rozhodnutí je zásadně předpokladem pro zahájení vyvlastňovacího řízení, resp. jedním z podkladů pro rozhodnutí v něm (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 105/2015 – 47, nebo ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 As 294/2016 – 29), nejedná se však o předpoklad jediný. Pro prokázání splnění podmínky veřejného zájmu jako nezbytného předpokladu vyvlastnění je územní rozhodnutí podmínkou nutnou, nikoli však samo o sobě postačující. Pouhá existence územního rozhodnutí tedy bez dalšího nepostačuje k učinění závěru o nezbytnosti vyvlastnění konkrétního pozemku. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že územní rozhodnutí je výsledkem územního řízení, které správní orgán v souladu s dispoziční zásadou zahájí k žádosti o vydání územního rozhodnutí a v rozsahu této žádosti posuzuje soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování. Předmětem územního řízení je tedy pouze záměr v podobě, jak jej určil žadatel; není zde prostor pro posouzení případných alternativ či variantních řešení, která žadatel nenavrhl. Územní rozhodnutí tak stanoví, že umístění posuzované stavby ve schválené podobě je možné, nevylučuje však, že by bylo možno je povolit i v podobě jiné, třeba i z různých hledisek vhodnější. Ze samotné existence územního rozhodnutí tedy nelze dovodit naplnění podmínky subsidiarity, neboť neprokazuje, že je v daném případě vyvlastnění až poslední možností a je k němu přistoupeno až v situaci, kdy k vytčenému cíli nelze užít mírnější právní prostředky (lhostejno přitom, zda proto, že již byly bez úspěchu vyčerpány nebo zda jsou zjevně neúčinné). Samotné územní rozhodnutí pouze naplňuje jednu ze zákonných podmínek vyvlastnění, kterou je soulad s cíli a úkoly územního plánování (srov. § 3 odst. 2 zákona o vyvlastnění) (obdobně též MALAST, J. K vývoji podmínek vyvlastnění v soukromém i veřejném právu (se zaměřením na požadavek subsidiarity v případě nezbytného přístupu k nemovitosti). Právník, 2020, roč. 159, č. 2, str. 166-185). Ani existence pravomocného územního rozhodnutí tedy nezabavuje vyvlastňovací úřad povinnosti posoudit, zda je možno účelu vyvlastnění dosáhnout jiným způsobem, bez dopadu do práv vyvlastňovaného a dalších*

osob, nebo s dopady menšími. Rozhodnutí o vyvlastnění tedy vyžaduje mnohem komplexnější posouzení, než pouhé konstatování existence územního rozhodnutí a z něj dovozený veřejný zájem. Vyvlastnění představuje kvalitativně výjimečný zásah do právní sféry osoby, která je na svém vlastnickém právu omezena či dokonce zbavena proti své vůli mocenským zásahem orgánu státu. Správní orgán jako nositel veřejné moci jednostranně vnucuje svou vůli vyvlastňovanému, jehož vůle je zde nerozhodná (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 4 As 47/2003 – 125, č. 448/2005 Sb. NSS). **Při posouzení existence alternativních způsobů dosažení účelu vyvlastnění je nutno, vedle proveditelnosti záměru (včetně jeho souladu s příslušnými předpisy a územně plánovací dokumentací) a míry dotčení veřejných zájmů, zvážit také rozsah újmy na právech všech dotčených osob, včetně skutečnosti, o jaké osoby se jedná. Obecně je nepochybně žádoucí zvolit variantu, která zasáhne do práv co nejmenšího počtu osob, resp. v co nejmenším rozsahu. V případě, že mezi dotčenými osobami je i ten, kdo má na dosažení účelu vyvlastnění zájem (včetně např. státu nebo územního samosprávného celku), zpravidla nebude prokázán veřejný zájem na řešení zatěžujícím více nebo zcela jiné osoby.** Jednou z podmínek vyvlastnění je i jeho nezbytnost jakožto projev subsidiární povahy vyvlastnění (§ 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění). Jinak řečeno, **pokud lze zamýšlený stavební záměr realizovat jiným způsobem, bez omezení či zbavení vlastnického práva, správní orgány jsou povinny upřednostnit toto řešení a nezasahovat do vlastnického práva tam, kde to není bezpodmínečně nutné.** Ostatně již prvorepublikový předchůdce Nejvyššího správního soudu považoval vyvlastnění za krajní řešení, kterého lze užít jen za předpokladu, že naléhavou potřebu danou veřejným zájmem nelze splnit jiným způsobem; vyvlastnění naopak považoval za vyloučené tehdy, pokud takový zájem lze realizovat jinak [srov. nálezy ze dne 5. 4. 1922 č. 4664. In: Sbíрка nálezu nejvyššího správního soudu ve věcech administrativních. Svazek IV (Nálezy z roku 1922). Č. 1281. Praha: Právnícké vydavatelství v Praze, 1923, s. 414]. Pokud tedy k dosažení účelu vyvlastnění mohlo vést jiné, variantní řešení, bylo primárně třeba uskutečnit právě toto řešení, případně měl vyvlastňovací úřad přesvědčivě zdůvodnit, z jakého důvodu nejsou variantní řešení možná, a je třeba vyvlastnit právě stěžovatelův pozemek“ (zvýraznění provedena soudem).

25. Žalobci předně namítali, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nemělo být vydáno jako mezitímní rozhodnutí podle liniového zákona. Dle jejich názoru se netýká stavby dle přílohy liniového zákona, nýbrž veřejné komunikační sítě. Z § 1 odst. 1 věty první liniového zákona vyplývá, že tento zákon upravuje postupy při přípravě, umístování a povolování staveb mj. dopravní infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, jakož i při získávání práv k pozemkům a stavbám potřebných pro uskutečnění uvedených staveb a uvádění těchto staveb do užívání [...]. Dle § 1 odst. 2 liniového zákona se dopravní infrastrukturou pro účely tohoto zákona rozumí stavby dálnic nebo silnic I. třídy nebo **stavby s nimi související** (zvýrazněno soudem). V příloze liniového zákona obsahující výčet dálnic a silnic je pod bodem 1 Dálnice a silnice a bodem 1.1. Dálnice uvedena i dálnice D8. Dále liniový zákon v § 4a odst. 1 stanoví, že dospěje-li vyvlastňovací úřad ve vyvlastňovacím řízení, které se týká práva k pozemku nebo ke stavbě potřebné k uskutečnění stavby mj. dopravní infrastruktury vymezené v územním rozvojovém plánu nebo v zásadách územního rozvoje a uvedené v příloze k

tomuto zákonu, k závěru, že podmínky pro vyvlastnění jsou s výjimkou určení výše náhrady za vyvlastnění splněny, vydá na žádost vyvlastnítele mezitímní rozhodnutí obsahující výroky podle

§ 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění. Z výše uvedeného vyplývá, že se liniový zákon aplikuje i na stavby související s dopravní infrastrukturou, které jsou pro provedení dané stavby dopravní infrastruktury nezbytné. Takový postup je přitom zcela logický, neboť umožňuje rychlejší a efektivnější přípravu staveb hlavních, tedy v projednávaném případě stavby dopravní (viz blíže důvodovou zprávu k zákonu č. 403/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony). Obdobný závěr o vazbě stavby související (inženýrských sítí) ke stavbě hlavní ve vyvlastňovacím řízení zaujal zdejší soud již dříve např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 54 A 78/2019-43.

26. V projednávaném případě žalovaný mezitímním rozhodnutím omezil vlastnická práva žalobců zřízením služebnosti inženýrské sítě k předmětnému pozemku, a to za účelem realizace veřejně prospěšné stavby dálnice D8. Konkrétně byl předmětný pozemek dotčen přeložkou sdělovacího vedení označenou jako SO 460, která byla součástí objektové skladby veřejně prospěšné stavby dálnice D8. V případě uvedené přeložky se tak bezpochyby jednalo o stavbu související se stavbou hlavní - dálnicí D8. Skutečnost, že předmětná přeložka sdělovacího vedení má přímou věcnou a logickou souvislost se stavbou dálnice, je zřejmá i z obsahu napadeného rozhodnutí

a správního spisu a žalobci ostatně ani sami nezpochybňují, že realizace přeložky (tedy stavebního objektu SO 460) je pro provedení předmětné dopravní stavby nezbytná. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud v projednávané věci vycházel z ustanovení liniového zákona, a napadené rozhodnutí z tohoto důvodu není nezákonné. Tato námitka je proto nedůvodná.

27. Dále se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je soud oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady

řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, dále např. rozsudek ze dne 25. 9. 2019, č. j. 2 As 212/2018-54, bod 17 a násl.). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přitom již v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, poznamenal že „z povahy vady pak postup

z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.,

a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních

námitek.“ Soud tedy přihlédne z moci úřední k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jde tehdy, pokud se správní orgán určitou pro posouzení věci významnou skutečností vůbec nezabýval. Jde nejen o případ, kdy se k ní správní orgán vůbec nevyjádřil v napadeném rozhodnutí a ani k ní nečinil v průběhu

řízení žádné dokazování (neshromáždil podklady), ale též o případ, kdy správní orgán sice shromáždil

podklady rozhodnutí vypovídající o rozhodné skutkové otázce, ovšem nijak tyto podklady nezhodnotil a neučinil z nich ve vztahu k této otázce žádný skutkový závěr (komentář k § 76

odst. 1 s. ř. s., Kühn, Z., a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019).

28. Žalobci postavili svou žalobní argumentaci na shodných námitkách, jaké namítal již žalobce b) ve vyvlastňovacím řízení. Žalobci namítali, že existuje jiná možnost, jak docílit účelu vyvlastnění – vícestrannou smlouvou, která by vyřešila požadavky jak osoby zúčastněné na řízení 1), tak i společnosti ČEZ, které jsou z hlediska omezování vlastnických práv zásadní, avšak nejsou v rozhodnutí vůbec zmíněny. Silové prolomení ústavní zásady nedotknutelnosti vlastnického

práva nebylo dle žalobců přiměřené vzhledem k rozsahu změny územního rozhodnutí ze strany investora/vyvlastnítele. Žalobci rovněž namítali rozpor jednání osob zúčastněných na řízení s dobrými mravy a navrhli přerušení projednávaného vyvlastňovacího řízení do doby vyřešení přeložky elektrického vedení v jiném vyvlastňovacím řízení s ČEZ. Žalobci brojili i proti nepoužitelnosti znaleckého posudku znalce Ing. M. R.

29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejdříve obecně poukázal na zákonné podmínky vyvlastnění. K veřejnému zájmu v oblasti dopravy uvedl, že je spatřován v zájmu veřejnosti na bezpečnosti dopravy, na uspokojování přepravních potřeb i na rozvíjení ekologicky šetrnější dopravy.

Žalovaný dále definoval pojem veřejně prospěšná stavba, kterou je dle stavebního zákona stavba pro veřejnou infrastrukturu určená k rozvoji nebo ochraně území obce, kraje nebo státu,

vymezená ve vydané územně plánovací dokumentaci. Předmětná stavba je dle § 17 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve spojení s § 2 odst. 1 písm. l) stavebního zákona veřejně prospěšnou stavbou dopravní a technické infrastruktury, čímž je naplněn účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem. Veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění tak převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaných. Pro stavbu SO 460 – Přeložka sdělovacího vedení CETIN bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby. Umístění stavby je též v souladu s územně plánovací dokumentací, územními plány dotčených obcí a obecnými požadavky na využívání území, je tak splněna podmínka vyvlastnění podle § 3 odst. 2 zákona

o vyvlastnění.

30. Soud takové odůvodnění napadeného rozhodnutí nepovažuje za dostatečné. Z napadeného rozhodnutí lze v zásadě seznat pouze to, že stavba je ve veřejném zájmu a v souladu s územně plánovací dokumentací. Již z něj však žádným způsobem nevyplývá, zda lze účelu vyvlastnění dosáhnout pro žalobce šetrnějším způsobem (princip subsidiarity). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s tvrzeními žalobců [resp. námitkami žalobce b) uplatněnými ve vyvlastňovacím řízení, které žalobci v žalobě převzali], přestože byl povinen tyto námitky zohlednit a přiměřeným způsobem na ně v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagovat. Žalobci tvrdili, že jsou ochotní uzavřít dohodu s vyvlastnítelem za určitých, předem

stanovených podmínek, a to vyřešením požadavků jak osoby zúčastněné na řízení 1), tak společnosti ČEZ. Žalovaný se tímto tvrzením zabýval až ve vyjádření k žalobě, když uvedl, že konstatování žalobců ohledně možnosti docílit účelu vyvlastnění uzavřením smlouvy zahrnující požadavky jak osoby zúčastněné na řízení 1), tak společnosti ČEZ, není v daném řízení relevantní, neboť projednávané vyvlastňovací řízení je vedeno na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 1),

nikoli společnosti ČEZ, a žádosti není oprávněn spojovat v jedno řízení. Výše tvrzené nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí ovšem není možné zhojit až ve vyjádření k žalobě

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).

Soud v této souvislosti navíc připomíná, že byť je vyvlastňovací řízení v projednávané věci formálně nezávislé na vyvlastňovacím řízení pro společnost ČEZ, požadavek na minimalizaci zásahů do práv žalobců je vždy nutno posuzovat komplexně ve vztahu k dotčení práv žalobců projektem dálnice D8 jako celkem. Tvrdí-li žalobci, že nebyla splněna podmínka subsidiarity vyvlastnění, neboť vyvlastnitel odmítl akceptovat jejich požadavek na minimalizaci zásahu stavby jako celku (přičemž právě celostní nahlížení na stavbu umožňuje vůbec omezit vlastnické právo žalobců pro umístění přeložky vyvlastnitelů) do jejich vlastnického práva, jedná se o námitku, s kterou je třeba se věcně vypořádat.

31. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí nevyjádřil ani k vytýkaným vadám kontraktačního procesu, a proto není zřejmé, zda je považoval za irrelevantní, nebo nedůvodné. Totéž platí i o námitce rozporu postupu vyvlastnitelů s dobrými mravy. Stejně tak se žalovaný vůbec nevyjádřil k tvrzeným vadám znaleckého posudku. Žalobce b) přitom již ve vyjádření k zahájení vyvlastňovacího řízení ze dne 21. 12. 2021 namítal, že je znalecký posudek předložený vyvlastnitelem, který byl podkladem pro mezitímní rozhodnutí, nepoužitelný, neboť neodpovídal podmínkám dle liniového zákona. Stejně tak na tyto námitky poukázal i během ústního jednání dne 22. 12. 2021. Ani těmito námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval, a není tedy zřejmé, zda žalovaný znalecký posudek jako takový akceptoval, nebo zda namítané vady nepovažoval za relevantní. Námitka týkající se vad znaleckého posudku přitom může být relevantní pro aplikaci § 5 odst. 1 a 2 zákona o vyvlastnění ve spojení s § 3 odst. 6 liniového zákona. Soud si je vědom toho, že pro účely mezitímního rozhodnutí o vyvlastnění není podstatná věcná správnost znaleckého posudku, relevantní mohou být pouze ty nejzávažnější vady znaleckého posudku, pro které by nebylo možné pokládat náležitost stanovenou v § 5 odst. 2 písm. a) zákona o vyvlastnění za splněnou. Nicméně napadené rozhodnutí ani v tomto ohledu žádnou úvahu týkající se znaleckého posudku vůbec neobsahuje.

32. Soud proto považuje z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí neobsahuje takové skutečnosti a úvahy, aby umožňovalo soudní přezkum na základě žalobních bodů (soud by byl prvním, kdo by se těmito otázkami, vznesenými již ve správním řízení, zabýval, což je v rozporu se zásadou

subsidiarity soudního přezkumu), a proto byl soud nucen napadené rozhodnutí zrušit, aniž by se těmito námitkami věcně zabýval.

33. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalšími listinami, které byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud si dále nevyžádal správní spis žalovaného vedený pod sp. zn. 062252/2021/KUSK USŘ/EMB, jak navrhovali žalobci v souvislosti s vedením dalšího vyvlastňovacího řízení vyvlastnítele společnosti ČEZ, neboť tento spis se netýká projednávaného vyvlastňovacího řízení, a s ohledem na závěry soudu by bylo jeho vyžádání neúčelné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. S ohledem na výše uvedené závěry soud napadené rozhodnutí zrušil, aniž nařizoval jednání, pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s, tedy z důvodu nemožnosti přezkoumat napadené rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný se v dalším řízení především přezkoumatelným způsobem vypořádá s námitkami žalobců.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
36. Žalobci byli ve věci úspěšní, a mají tedy právo na náhradu nákladů řízení. Odměna jejich advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o úkony společné pro tři zastupované žalobce (pročež soud dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu společnému advokátovi žalobců za každou zastupovanou osobu snížil mimosmluvní odměnu o 20 %), a to konkrétně o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 2 x 2 480 Kč a jedna třetina režijních paušálů ve výši 2 x 300/3 Kč, tj. 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4, § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu], tedy výše odměny zástupce a náhrady hotových výdajů činí celkem 5 160 Kč za zastoupení každého z žalobců, celkem 15 480 Kč. Soud nepřiznal náhradu nákladů za repliku žalobců ze dne 26. 10. 2022, neboť v tomto podání v zásadě toliko zopakovali argumenty předestřené v žalobě. Uvedená replika žalobců tak pro rozhodnutí věci nic relevantního nepřinesla a nejde o účelně vynaložený úkon právní služby ve smyslu advokátního tarifu, za nějž by soud mohl přiznat odměnu. Protože advokát žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení za každého z žalobců o částku 1 083,60 Kč, odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobcům dále přísluší náhrada za zaplacené soudní

poplatky za žalobu a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 3 x 4 000 Kč. Celkem tedy byla žalobcům vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 30 730,80 Kč. Každému z žalobců a), b) a c) tak přísluší celková náhrada nákladů ve výši 10 243,60 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

37. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, přičemž současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by jim měl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě jednoho týdne ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. listopadu 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.

předseda senátu